

veed en 40—50 Kr. for flere Arbejders Vedkom-
mende. Den samlede Sum er ca. 800 Kr. Det
er jo et stort Tab for enhver at miste en saa-
dan Sum, men navnlig for fattige Arbejdere,
som kun have deres Arbejds løn at leve af.
Man kunde derfor maaske træffe nogle For-
holdsregler, hvorved Arbejderne sikredes mod
at miste deres Fortjeneste. — Der er der-
næst et Spørgsmaal, som jeg ogsaa tillod
mig at fremhæve ved første Behandling, nem-
lig Indforskrivningen af fremmede Arbejdere.
Dette er heller ikke omtalt i Forslaget, og
jeg tror heller ikke, det er nødvendigt at ind-
sætte nogen Bestemmelse derom, naar man
blot vil vedtage andre Bestemmelser, som
sikre Arbejderne; thi Grunden til, at man
indforskriver fremmede Arbejdere, er jo
hovedsagelig den, at man vil trykke Løn-
nen ned og saa Arbejdet udført saa
billigt, at de indenlandske Arbejdere ikke
kunne staa sig ved at udføre Arbejdet.
Efter min Formening burde Staten være
saaledes stillet, at den kan sikre sig de bedste
Arbejds kræfter; men saaledes som Forholdet
faktisk er, faar Staten ikke de bedste Arbejds-
kræfter til sin Raadighed, thi de søge andet
Steds hen, hvor de kunne faa bedre Løn,
og saa maa Staten nøjes med de fra Ud-
landet indforskrivne Arbejdere. Af hvilken
Kvalitet disse ere, kan man jo ikke vide, det
kan gerne være gode Arbejdere, men det
kan ogsaa være Arbejdere, som ere mindre
heldige. Staten burde i alt Fald ved sine
Betingelser gøre det saaledes, at de bedste
af de Arbejdere, som opholde sig her i Lan-
det, kunde være tjent med at søge til Statens
Tjeneste.

Den ærede Ordfører for Udvalgets
Flertal udtalte sig imod disse Endrings-
forslag ikke i Realiteten, idet han ikke kom
ind paa selve de Spørgsmaal, der foreligger,
men, for saa vidt jeg forstod ham, af den
Grund, at han ikke vilde indføre nye
Spørgsmaal paa denne Lov. Jeg skal
dertil bemærke, at Spørgsmaalet er i og
for sig ikke nyt; det er kun nyt, at de her
bestaaende Forhold blive forbedrede ved en
Lov; ud over dette er der ikke noget nyt i
Forslaget. Jeg skal endvidere sige, at de
Arbejdere, der her er Tale om, nemlig de,
som arbejde ved Statsarbejder, lide i Dje-
blisset overordentlig haardt under dette
Forhold, at Entreprenørerne trykke deres
Løn ned i en meget høj Grad. Jeg tror
derfor, at dette Spørgsmaal bør søges løst
saa hurtigt, som det paa nogen Maade er
muligt, og det er derfor, vi have tilladt os
at stille dette Endringsforslag, idet vi
mene, at der her er et Omraade, hvor
Staten saa hurtigt som muligt bør søge at

forbedre Forholdet. Den ærede Ordfører
for Flertallet var ikke saa bange for at
indføre det, som jeg vil tillade mig at kalde
nye Princip med Hensyn til Statslaan i
Loven, men jeg vil sige, at er man ikke
bange for at indføre dette Statsprincip
paa denne Jærnbanelov, saa skal man i
langt ringere Grad frygte for at indføre de
Paragraffer, som her er Tale om, for de
ere virkelig paatrængende nødvendige. Der-
imod kan jeg ikke indse, at det er paatræn-
gende nødvendigt at indføre denne Stats-
laansparagraf, naar Staten har Penge nok
til at kunne udføre Jærnbaneanlægget.

Formanden: Den næstsidste Taler,
det ærede 5te Medlem for 7de Kred
(Madsen) gjorde jo — jeg tror ogsaa, at
han selv vil erkende det — en temmelig
vidt omfattende Ekskursion under sine Ud-
talelser imod Lovforslagets § 7, til alminde-
lige finansielle Gebeter i Statshusholdningen
gennem en længere Marætte. Den Taler,
der nu satte sig, foretog i sit Forsvar for
sine Endringsforslag ligeledes en temmelig
betydelig Ekskursion, ikke blot til Arbejds-
forholdene i Almindelighed, men ogsaa til
Administrationens forskellige Virksomheds-
omraader. Den formelle Berettigelse hertil
have de bægge, og derfor har jeg heller ikke
grevet ind og forhindret Udtalelserne; der
er fornøden forbindelse tilstedes mellem de
Emner, der ligge for til Forhandling, og
de Foredrag, der ere holdte. Men et er
dog at have en Ret, og et andet at bruge
den med fuld Skønsomhed. Skønsomhed
ved en saadan Rets Udøvelse, som her er
Tale om, maa vise sig i, at man tænker
paa, at der ogsaa er andre Medlemmer, der
gerne ville udtale sig, overbejer, om Fore-
dragene virkelig ere skikede til at fremme
det Maal, hvortil der stræbes, og at For-
handlingen helst skal bringes til Ende i
passende Tid. Det er et Hensyn, jeg
mener, enhver bør tage og vist ogsaa gerne
vil tage, naar han gøres opmærksom derpaa.
Men jeg begynder at blive bange for, at
Forhandlingerne ville lide under, at der ikke
tilstrækkelig tages et saadant Hensyn, at vi
ikke naa til Ende i Dag endog blot med
denne Sag, hvad jeg af forskellige Grunde
vil sætte Pris paa. Jeg tillader mig
derfor at rette en Henstilling til ærede
Medlemmer om, at de saa meget som muligt
ville holde til Raade med Tiden. Det er
kun en Henstilling, jeg gjør, det ligger ikke
i dette Tilfælde i Formandens Besøjselse at
sige: Saaledes skal det være, og jeg har
derfor heller ikke villet gribe ind i de fore-
gaaende Taleres Foredrag. Jeg henstiller